

[Indenrigsministeren.]

raade, og for saa vidt er jeg overrasket over, at man mener, der her netop er god Tid til at vente paa en Kommissions langvarige Arbejde.

Men rent bortset fra Betimeligheden af en Kommissionsbehandling vedrørende visse Forvaltnings- og Skattespørgsmaal maa jeg give det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen Ret i hans Udtalelse i Gaar, at Uligheden Kommunerne imellem paalægger os at naa til et Lovgivningsresultat i denne Samling; og er der Forhandlingsvilje bag disse Ord af det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, naar vi ogsaa nok et Resultat. I denne Forbindelse vil jeg gerne sige, at det er jo ikke altid, at selv den største Enighed i en Kommission fører til et Resultat her i Rigsdagen. Jeg har et smerteligt Eksempel herpaa, netop med Hensyn til det ene af de Lovforslag, der nu foreligger til Behandling, Lovforslaget om personlig Skat til Kommunen. Dette Lovforslag angaar jo det overordentlig vanskelige Spørgsmaal om en Ændring af Erhvervsskattereglerne. Netop paa Grund af dette Spørgsmaals Indviklethed og Vanskelighed lod jeg det behandle i en Kommission for 2—3 Aar siden, alle erkender jo i øvrigt, at en Reform paa dette Omraade er paa-krævet. Jeg opnaaede netop en enstemmig Betænkning vedrørende de fremtidige Erhvervsskatteregler. Denne enstemmige Tilslutning indeholdt ogsaa en Tilslutning fra en Venstrerigsdagsmand, det ærede Medlem af Landstinget Hr. Karl Pedersen, der samtidig er Formand for De samvirkende danske Sogneraadforeninger. Men denne enstemmige Tilslutning til de Regler, jeg her har foreslaaet, og denne Tilslutning fra en saa fremtrædende Repræsentant for Venstre har man ikke taget mindste Hensyn til, men man har syltet Forslaget i 2 Aar, og i Forgaars maatte jeg her i Tinget lide den Tort, at Venstres anden Ordfører, det ærede Medlem Hr. Kjær, netop med Hensyn til disse Regler ankede over den Mangel paa Evne, der havde været med Hensyn til Udarbejdelsen af dem, og i Virkeligheden gav til Kende, at det, som Landstingsmand Karl Pedersen kunde forstaa og anbefale i 1933, var nu i Aar alt for indviklet til, at den ærede Ordfører for Venstre kunde anbefale det.

Venstres ærede Ordfører fandt Anledning til at bebrejde Socialministeriets Udvalg, at det indstillede sit Arbejde vedrørende eventuelle Ændringer i Refusionsreglerne paa Grund af Bebudelsen af Fremsettelsen af Udligningsforslaget. Denne Bebrejdelse er efter min Formening ganske

ubeføjet. Det er jo en Selvfølge, saaledes som Udvalget udtalte i sin Betænkning, at naar der fra Regeringens Side søges opnaaet en Ordning, hvorefter der finder en betydelig Omlægning af Kommunernes Udgifter Sted, en Omlægning, der vil være væsentlig mere omfattende end de Forskydninger, som vil kunne opnaas ved Ændringer i den mellemkommunale Refusionsordning, da maa Udvalget finde, at Forudsætningerne for at stille Forslag om Ændringer i Refusionsordningen er bortfaldet. Heri har Udvalget ubestridelig Ret, idet man jo ikke maa glemme, at det Udligningsforslag, der her foreligger, omfatter to Ting, ikke blot ændrede Regler for Dækningen af visse sociale Udgifter, men tillige en Ændring af Reglerne for Skatternes Udredning, altsaa, om jeg maa kalde det saa, Kommunernes Indtægtsside. Disse to Sider af Sagen maa jo affapses efter hinanden, og det vilde være fuldkommen umuligt for Udvalget at behandle Refusionsspørgsmaalet særskilt uden at kende de ændrede Regler for Skatternes Tilvejebringelse. Det vilde være at sidde og arbejde i Blinde.

Det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen optrak visse Retningslinier vedrørende de Maal, man skulde sætte sig ved en Reform paa disse Omraader, Retningslinier, som jeg i og for sig ikke vil erklære mig uenig i. Det ærede Medlem sagde, at et af Maalene maatte være, at Byrderne i højere Grad falder, hvor Bæreevnen er. Deri er jeg enig; det Lovforslag, der her foreligger, er et overmaade stærkt Udtryk derfor. Men saa maa jeg rigtignok beklage, at aldrig saa snart var det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen færdig med sin Tale, saa traadte en anden Repræsentant for Venstrepartiet, det ærede Medlem Hr. Kjær, op som Ordfører for Partiet og gik imod Lovforslaget om personlige Skatter netop paa de 3 Punkter i det, der vil give Adgang til at forskyde Byrderne hen, hvor Bæreevnen er. Det ærede Medlem Hr. Kjær gik mod Forhøjelsen af Tillægsprocenten inden for Formue- og Lejlighedsskatten, skønt der er Kommuner, hvor det ikke er muligt at naa til en blot nogenlunde rimelig Stigning i Skalaen paa de højeste Indkomster med den Spændvidde, der nu er. Det ærede Medlem gik mod enhver Forhøjelse af den kommunale Selskabsbeskatning, skønt praktiske Kommunalnænder vistnok i alle Partier er enige om, at det er et urimeligt Maksimum, de 3 Procent, der i Øjeblikket er gældende, og som har sit Udspring langt tilbage i Tiden, fra helt andre Forhold. Og endelig gav det ærede Medlem Hr. Kjær et katego-